

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)
CFS Voluntary Guidelines on Food Systems and Nutrition
แนวทาง CFS โดยสมัครใจ ด้านระบบอาหารและโภชนาการ

สารบัญ	
คำนำ	๑
- ความเป็นมาและเหตุผล	๑
- วัตถุประสงค์และเป้าหมาย	๔
- ลักษณะของแนวทางโดยสมัครใจ และกลุ่มผู้ใช้เป้าหมาย	๕
แนวคิดและหลักการ	๖
- แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหารและโภชนาการ	๖
- หลักการนำเสนอเพื่อการปรับแต่งหรือส่งเสริมระบบอาหารที่ยั่งยืน	๗
แนวทางโดยสมัครใจของระบบอาหารและโภชนาการ	๙
- ห่วงโซ่อุปทานอาหาร	๑๐
- สภาพแวดล้อมของอาหาร	๑๔
- พฤติกรรมผู้บริโภค	๑๗
การนำไปใช้และการตรวจสอบการใช้งานและการประยุกต์ใช้แนวทางโดยสมัครใจ	๑๘

คำนำ

๑. ความเป็นมาและเหตุผล

๑) การต่อสู้กับภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ทั้งการขาดสารอาหารน้ำหนักเกินและโรคอ้วน เป็นหนึ่งในความท้าทายระดับโลกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ประเทศต่างๆ เผชิญอยู่ทุกวันนี้ ทุกประเทศในโลกได้รับผลกระทบจากภาวะทุพโภชนาการอย่างน้อยหนึ่งรูปแบบ และอุปสรรคสำคัญในการบรรลุความมั่นคงด้านอาหารระดับโลกและการพัฒนาที่ยั่งยืน เนื่องจากภาวะทุพโภชนาการมีผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของผู้คน การพัฒนาทางร่างกายและจิตใจ และการดำรงชีวิตจากรุ่นสู่รุ่น

๒) ภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบมีความเกี่ยวข้องกับการเจ็บป่วยและการตายมากขึ้น การขาดสารอาหารเป็นสาเหตุการเสียชีวิตที่สำคัญของเด็กอายุต่ำกว่า ๕ ปี ในขณะที่ทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักน้อยจะได้รับผลกระทบจากโรคติดเชื้อในช่วงต้นของชีวิต และมีความเสี่ยงต่อโรคไม่ติดต่อมากขึ้น นอกจากนี้ ภาวะเตี้ยและแคระแกร็นยังคงเป็นความท้าทายที่สำคัญ ในขณะที่ภาวะทุพโภชนาการเฉียบพลันสะท้อนถึงความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นของการเสียชีวิตและการเจ็บป่วย ภาวะแคระแกร็นหรือภาวะทุพโภชนาการเรื้อรังมีความเกี่ยวข้องกับความล่าช้าในการเจริญเติบโตทางร่างกายและการพัฒนาทางจิตใจ

๓) การขาดสารอาหารเป็นความท้าทายหลักที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชากรส่วนใหญ่ ความเป็นอยู่ และการพัฒนา เด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ ผู้หญิงในวัยสืบพันธุ์ และผู้หญิงมีครรภ์ มีความเสี่ยงที่จะได้รับผลกระทบจากโรคโลหิตจางจากการขาดธาตุเหล็ก

๔) ภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วนเป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญสำหรับโรคไม่ติดต่อที่เกี่ยวข้องกับการรับประทานอาหาร เช่น โรคมะเร็งโรคหัวใจ โรคหลอดเลือด และเบาหวาน รวมถึงโรคระบบทางเดินหายใจเรื้อรัง ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในทุกภูมิภาค ในขณะที่การขาดสารอาหารยังคงเป็นรูปแบบหลักของภาวะทุพโภชนาการในเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ และน้ำหนักตัวเกินและโรคอ้วนเป็นปัญหาหลักสำหรับเด็กวัยเรียนวัยรุ่นและผู้ใหญ่

๕) ภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบมีผลกระทบทางสังคมและเศรษฐกิจสูงมาก เนื่องจากการถ่ายทอดข้ามรุ่นมารดาที่ขาดสารอาหารมีแนวโน้มที่จะให้กำเนิดทารกที่มีน้ำหนักน้อย ซึ่งมีความเสี่ยงสูงที่จะกลายเป็นเด็กและผู้ใหญ่ที่ขาดสารอาหารต่อไป การขาดสารอาหารในเด็กส่งผลให้มีส่วนสูงลดลง ผลการเรียนรู้ไม่ดี สร้างผลผลิตทางเศรษฐกิจน้อย และเพิ่มความเสี่ยงต่อโรคเรื้อรังและโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง ซึ่งโรคเหล่านี้นำไปสู่ค่าใช้จ่ายด้านการดูแลสุขภาพที่สูงขึ้น ซึ่งเป็นภาระที่สำคัญต่อระบบสุขภาพและเศรษฐกิจของประเทศ

๖) ภาวะทุพโภชนาการในแต่ละรูปแบบเกิดจากสาเหตุหลากหลายที่แตกต่างกันไปและจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขไปพร้อมๆ กัน เช่น การขาดการเข้าถึงการบริโภคที่ดีต่อสุขภาพ ปลอดภัย และน้ำดื่มสะอาด การดูแลทารก และเด็กเล็กที่ไม่เพียงพอ การขาดสุขอนามัยที่ดี การเข้าถึงการศึกษา และบริการทางสุขภาพที่ไม่เพียงพอ ความยากจนและสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ เป็นต้น

๓) วิกฤตการณ์ซับซ้อนที่เกิดขึ้นส่งผลเสียทั้งในระยะสั้นและระยะยาวต่อภาวะโภชนาการของประชากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงมีครรภ์และให้นมบุตร และเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ ความเปราะบางและความอ่อนแอต่อความเสี่ยงทำให้เกิดภัยคุกคามระดับโลกที่สำคัญ ไม่เพียงระบบอาหารเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการดำเนินการตามวาระปี ๒๐๓๐ ในภาพรวม โดยมีหลักฐานแสดงว่ามีภาวะทุพโภชนาการหลายรูปแบบ ในหลายบริบท และวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้น

๔) การดำเนินการอย่างเร่งด่วนเพื่อแก้ไขปัญหาและลดผลกระทบด้านลบจากการขาดสารอาหารในทุกรูปแบบ แม้จะมีความก้าวหน้าของการดำเนินงานในระดับโลก เกี่ยวกับการลดความหิวโหยและการขาดสารอาหาร อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องมีความพยายามมากขึ้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายด้านโภชนาการระดับโลกและระดับประเทศ

๕) ระบบอาหารและอาหารเป็นปัจจัยสำคัญต่อภาวะโภชนาการของประชากร ระบบอาหารมีผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์และโลก โดยผ่านการตัดสินใจของผู้ผลิตและผู้บริโภค ในขณะเดียวกัน การเลือกบริโภคของผู้บริโภคมีผลต่อระบบอาหารและพัฒนาระบบขนส่งอาหารเช่นเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและระหว่างระบบอาหารมีความจำเป็น และต้องคำนึงถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม และเป้าหมายเพื่อสร้างผลลัพธ์ที่เป็นบวกในสามมิติของความยั่งยืน

๖) การส่งเสริมนโยบาย และการเปลี่ยนแปลงสถาบันและพฤติกรรม เป็นกุญแจสำคัญในการปรับเปลี่ยนหรือส่งเสริมระบบอาหารที่ยั่งยืน พัฒนาโภชนาการ และทำให้เกิดอาหารสุขภาพที่ตอบสนองความต้องการด้านโภชนาการที่เปลี่ยนแปลงไปตามจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพและยั่งยืน การดำเนินนโยบายจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม โภชนาการ และสุขภาพ โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับผู้ที่มีความยากจน มีความเปราะบางทางโภชนาการ และจัดการกับอุปสรรคในการเข้าถึงอาหารสุขภาพ

๗) การขาดสารอาหารมีความเปราะบางในทุกรูปแบบ รวมถึงผู้ที่มีความต้องการสารอาหารสูง และผู้ที่สามารถควบคุมอาหารได้น้อย และต้องให้ความสำคัญพิเศษต่อเด็กเล็กและเด็กวัยเรียน หญิงวัยรุ่น หญิงมีครรภ์และให้นมบุตร ผู้สูงอายุชนพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่น และผู้ประกอบการรายย่อยและคนยากจนในชนบทและในเมือง โดยคำนึงถึงอาหารที่หลากหลาย ตามห่วงโซ่อาหารที่พวกเขาอาศัยอยู่

๘) นโยบายใหม่จำเป็นต้องระบุถึงขั้นตอนและการแทรกแซงต่างๆ ที่จำเป็นต้องประสานงานกับภาคส่วนอื่น เช่น สุขภาพการเกษตรและระบบอาหาร การศึกษาน้ำและสุขาภิบาล เพศ การคุ้มครองทางสังคม การค้า การจ้างงาน และรายได้ ด้วยจุดมุ่งหมายในการจัดการกับสาเหตุของภาวะทุพโภชนาการ

๙) คณะกรรมการความมั่นคงด้านอาหารโลก (CFS) กำลังสนับสนุนนโยบายที่จะนำไปสู่แนวทางโดยสมัครใจเกี่ยวกับระบบอาหารและโภชนาการที่จะนำเสนอเพื่อการรับรองในการประชุม CFS ในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๒๐๓๐

๑๔) ในการเตรียมการแนวทางโดยสมัครใจ ได้รับข้อมูลและหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ระบุไว้ในรายงานด้านโภชนาการและระบบอาหาร ของ The High Level Panel of Experts on Food Security and Nutrition's (HLPE) โดย HLPE รับผิดชอบนโยบายวิทยาศาสตร์ของ CFS และรายงานผลจากการวิจัยและความรู้ประสบการณ์และนโยบายที่มีอยู่ในแต่ละระดับและในบริบทที่แตกต่างกันต่อCFS

๑๕) ความคืบหน้าในการดำเนินนโยบายนี้เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันกับที่หลายองค์กรในอุตสาหกรรมต่างๆ กำลังพยายามจัดการกับภาวะทุพโภชนาการ ประเด็นด้านสารอาหารได้รับความสนใจเพิ่มขึ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาจากทั้งประชาคมโลกรวมถึงสหประชาชาติ (UN) และประเทศสมาชิก และได้รับการยอมรับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของความพยายามในการบรรลุเป้าหมายของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี ค.ศ. ๒๐๓๐ ในปี ค.ศ. ๒๐๑๔ ในที่ประชุมนานาชาติด้านโภชนาการครั้งที่สอง (The Second International Conference on Nutrition: ICN๒) สมาชิกขององค์การอาหารและการเกษตร (FAO) และองค์การอนามัยโลก (WHO) มุ่งมั่นที่จะยุติความหิวโหยและทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ในปี ค.ศ. ๒๐๑๖ ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (The General Assembly of the United Nations: UNGA) ประกาศให้เป็นทศวรรษแห่งการดำเนินการด้านโภชนาการ (ค.ศ. ๒๐๑๖-๒๐๒๕) และเรียกร้องให้ FAO และ WHO เป็นผู้นำในการดำเนินงานร่วมกับโครงการอาหารโลก (The World Food Programme: WFP) กองทุนเพื่อการพัฒนาการเกษตร (The International Fund for Agricultural Development: IFAD) และกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (The United Nations Children's Fund: UNICEF) โดยใช้รูปแบบผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายราย เช่น CFS มีความสนใจด้านโภชนาการเป็นพิเศษจากมติของ UNGA สภาเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ (The UN Economic and Social Council: ECOSOC) สภาสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (The UN Environment Assembly) และสภานามัยโลก (The World Health Assembly: WHA)

๑๖) แนวทางสมัครใจจะมีส่วนสนับสนุนโครงการระดับนานาชาติที่ส่งเสริมความสอดคล้องเชิงนโยบาย และจะทำให้คำแนะนำอ้างอิงจากข้อมูล เพื่อช่วยให้ประเทศต่างๆ ดำเนินงานกรอบการทำงานของ ICN๒ Action๑๐ เพื่อสนับสนุนการรับรู้ถึงสิทธิที่จะได้รับอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงด้านอาหารของประเทศและการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน SDG ๒ “ขจัดความหิวโหย บรรลุความมั่นคงทางอาหาร ส่งเสริมเกษตรกรรมอย่างยั่งยืน” โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ความสำคัญกับเป้าหมาย ๒.๒ “ยุติภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบและแก้ไขปัญหาความต้องการสารอาหารของหญิงวัยรุ่น หญิงตั้งครรภ์และให้นมบุตร และผู้สูงอายุภายในปี พ.ศ.๒๕๗๓ รวมถึงบรรลุเป้าหมายที่ตกลงร่วมกันระหว่างประเทศ ว่าด้วยภาวะแคระแกร็นและผอมแห้งในเด็กอายุต่ำกว่า ๕ ปี ภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๘” นอกจากนี้แนวทางโดยสมัครใจยังมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือประเทศต่างๆ ให้บรรลุ SDG ๑, ๓, ๔, ๕, ๖, ๘, ๑๐ และ ๑๒ ทั้งในทางตรงและทางอ้อม

๒. วัตถุประสงค์และเป้าหมาย

๑๗) แนวทางโดยสมัครใจมีจุดประสงค์เพื่อเป็นแหล่งอ้างอิงที่ให้คำแนะนำตามหลักฐานที่มีอยู่ โดยส่วนใหญ่อ้างอิงจากรัฐบาล สถาบันเฉพาะทาง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ในเรื่องนโยบายการลงทุนและการจัดการเชิงสถาบัน เพื่อแก้ไขปัญหาอุปสรรคในการในทุกรูปแบบ

๑๘) วัตถุประสงค์ของแนวทางสมัครใจ คือ มีส่วนร่วมในการปรับเปลี่ยนหรือส่งเสริมระบบอาหาร เพื่อให้แน่ใจว่าสามารถเข้าถึงอาหารที่ทำให้มีสุขภาพดี ราคาไม่แพง ยอมรับได้ ปลอดภัย และมีปริมาณและคุณภาพที่เหมาะสม โดยสอดคล้องกับความเชื่อ วัฒนธรรม และประเพณี อุนิสิยการบริโภค และความชอบของแต่ละบุคคล ภายใต้กฎหมายระดับชาติและนานาชาติ

๑๙) แนวทางโดยสมัครใจจะปฏิบัติตามแนวทางที่ครอบคลุมเป็นระบบและมีแหล่งอ้างอิงรองรับ เพื่อจัดการนโยบายในชั้นต่างๆ โดยเน้นไปที่ภาคอาหารการเกษตรและสุขภาพ ในขณะเดียวกันก็คำนึงถึงความท้าทายด้านความยั่งยืนทางสังคมสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ

๒๐) มีการคาดการณ์ว่าแนวทางปฏิบัติโดยสมัครใจจะแก้ไขความซับซ้อนของระบบอาหาร ด้วยการส่งเสริมความสอดคล้องกันของนโยบาย และส่งเสริมการหารือระหว่างสถาบันและภาคส่วนในอุตสาหกรรมที่ต่างกันไป

๒๑) ระบบอาหารที่ยั่งยืนที่ส่งเสริมการรับประทานอาหารที่ดี มีการเชื่อมโยงกับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการค้าและการลงทุน การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความหลากหลายทางชีวภาพ และทรัพยากรพันธุกรรม ซึ่งรวมอยู่ในบรรทัดฐานของรัฐบาลตามสภาวะการณ์ที่แตกต่างกัน และจำเป็นต้องมีการอ้างอิง และดำเนินการตามมติและการประกาศของกันและกัน ส่งเสริมการเชื่อมโยงของนโยบายในแต่ละชั้น โดยปราศจากความซ้ำซ้อนหรือนอกเหนือจากที่ระบุไว้

๒๒) แนวทางโดยสมัครใจมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นขอบเขตสากล และเพื่อให้คำแนะนำแก่ผู้ดำเนินนโยบายและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในกระบวนการออกแบบนโยบายกลยุทธ์ แผนงาน และโครงการเฉพาะ ผู้เกี่ยวข้องจะต้องคำนึงถึงความเป็นจริง ความสามารถ และระดับการพัฒนาที่แตกต่างกันของแต่ละประเทศ รวมถึงระบบอาหารที่แตกต่างกัน และปัจจัยที่มีอิทธิพลทั้งภายในและภายนอก

๒๓) นอกจากนี้แนวทางโดยสมัครใจจะให้คำแนะนำแก่ผู้เกี่ยวข้องในบริบทด้านมนุษยธรรม เพื่อเชื่อมช่องว่างระหว่างด้านมนุษยธรรมและการพัฒนา และบูรณาการด้านโภชนาการและกลยุทธ์ระยะยาว เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ในการเผชิญเหตุฉุกเฉินและการตอบสนองด้านมนุษยธรรม ด้วยมุมมองเพื่อสร้างความเข้มแข็ง และความสามารถในยืดหยุ่นของระบบอาหาร ในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และวิกฤตการณ์ด้านมนุษยธรรม

๒๔) HLPE จำแนก ๕ หมวดหลักและปัจจัยขับเคลื่อนที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของระบบอาหารและความสามารถในการส่งมอบอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ได้แก่

ก) ชีวฟิสิกส์ และสิ่งแวดล้อม (ทรัพยากรธรรมชาติ ระบบนิเวศ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ);

ข) นวัตกรรม เทคโนโลยี และโครงสร้างพื้นฐาน

ค) การเมือง และเศรษฐกิจ (ความเป็นผู้นำโลกาภิวัตน์ การลงทุนจากต่างประเทศ การค้า นโยบายอาหาร การครอบครองที่ดิน ราคาอาหารและความผันผวน ความขัดแย้ง และวิกฤตการณ์ด้านมนุษยธรรม)

ง) สังคมวัฒนธรรม (วัฒนธรรม ศาสนา พิธีกรรม ประเพณี ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ และการส่งเสริมพลังผู้หญิง)

จ) ปัจจัยขับเคลื่อนด้านประชากรศาสตร์ (การเติบโตของประชากร การเปลี่ยนแปลงของการกระจายอายุ การขยายตัวของเมือง การย้ายถิ่น และการบังคับย้ายถิ่นฐาน)

๓. ลักษณะของแนวทางโดยสมัครใจ และกลุ่มผู้ใช้เป้าหมาย

๒๕) แนวทางโดยสมัครใจไม่มีผลผูกพัน และควรตีความและนำไปใช้อย่างสม่ำเสมอกับภาระหน้าที่ที่มีอยู่ ภายใต้กฎหมายระดับชาติและกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง CFS แนะนำว่าควรสร้างและบูรณาการเครื่องมือและกรอบการทำงานที่มีอยู่แล้ว เพื่อดำเนินการในหัวข้อเหล่านี้ภายในบริบทระบบของสหประชาชาติ และแนวทางและข้อเสนอแนะที่ประเทศสมาชิกรับรอง

๒๖) แนวทางโดยสมัครใจมีเป้าหมายหลักเพื่อช่วยรัฐบาลออกนโยบาย และเพื่อให้ผู้มีส่วนได้เสียสามารถอภิปรายนโยบายและกระบวนการดำเนินการ ผู้มีส่วนได้เสียเหล่านี้รวมถึง:

ก) ภาครัฐ รวมถึงกระทรวงที่เกี่ยวข้อง และสถาบันระดับชาติระดับอนุภูมิภาคและท้องถิ่น

ข) องค์กรระหว่างรัฐบาล และภูมิภาค รวมถึงหน่วยงานเฉพาะของสหประชาชาติ

ค) องค์กรประชาสังคม รวมถึงองค์กรที่เป็นตัวแทนกลุ่มเปราะบางและชุมชน

ง) ภาคเอกชน

จ) สถาบันวิจัยและมหาวิทยาลัย

ฉ) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารวมถึงสถาบันการเงินระหว่างประเทศ

ช) มูลนิธิเพื่อการกุศล

ซ) สมาคมผู้บริโภค

ฌ) องค์กรเกษตรกร

แนวคิดและหลักการ

๑. แนวคิดหลักที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหารและโภชนาการ

๒๓) ระบบอาหาร “รวบรวมองค์ประกอบทั้งหมด (สิ่งแวดล้อม ผู้คน ปัจจัยการผลิต กระบวนการ โครงสร้างพื้นฐาน สถาบัน และอื่นๆ) และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การแปรรูป การขนส่ง กระจายสินค้า การจัดเตรียม และการบริโภคอาหาร และผลลัพธ์ของกิจกรรมเหล่านี้ รวมถึงผลลัพธ์ทางเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม”

๒๔) ระบบอาหารที่ยั่งยืน “คือระบบอาหารที่รับรองความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการสำหรับทุกคน ในพื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการของคนรุ่นต่อไปในอนาคต”

๒๕) ห่วงโซ่อุปทานอาหาร “ประกอบด้วยกิจกรรมและผู้เกี่ยวข้องที่บริโภคอาหารและทำให้เกิดของเสีย” รวมถึงการผลิต การจัดเก็บ การขนส่ง กระจายสินค้า การแปรรูป บรรจุภัณฑ์ การค้าปลีก และการตลาด

๓๐) สภาพแวดล้อมของอาหาร “บริบททางกายภาพ เศรษฐกิจ การเมือง และสังคมวัฒนธรรม ซึ่งผู้บริโภคมีส่วนร่วมกับระบบอาหาร ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการได้มา การเตรียม และบริโภคอาหาร”

๓๑) พฤติกรรมผู้บริโภค “สะท้อนให้เห็นถึงทางเลือกและการตัดสินใจทั้งหมดของผู้บริโภคที่เกี่ยวข้องกับอาหาร ทั้งการได้มา การจัดเก็บ การเตรียม การปรุง การบริโภค และการจัดสรรอาหารภายในครัวเรือน”

๓๒) อาหารที่ดีต่อสุขภาพ “การเลือกรับประทานอาหารที่มีความสมดุล หลากหลาย และเหมาะสม ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง อาหารที่ดีต่อสุขภาพจะตอบสนองต่อความต้องการสารอาหารหลักที่จำเป็น (โปรตีนไขมันและคาร์โบไฮเดรตรวมถึงใยอาหาร) และสารอาหารรอง (วิตามินแร่ธาตุและธาตุอาหาร) ตามเพศอายุ ระดับกิจกรรมทางกาย และสถานะทางสรีรวิทยาของบุคคล โดย WHO ระบุลักษณะของอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ดังนี้

ก) ปริมาณพลังงาน วิตามิน และแร่ธาตุ ตามที่ร่างกายต้องการต่อวัน แต่ปริมาณพลังงานไม่ควรเกินความต้องการ

ข) ปริมาณผัก และผลไม้มากกว่า ๔๐๐ กรัมต่อวัน

ค) ปริมาณไขมันอิ่มตัวน้อยกว่า ๑๐% ของพลังงานที่บริโภคทั้งหมด

ง) ปริมาณของไขมันทรานส์น้อยกว่า ๑% ของพลังงานที่บริโภคทั้งหมด

จ) การบริโภคน้ำตาลอิสระน้อยกว่า ๑๐% ของพลังงานทั้งหมด หรือน้อยกว่า ๕% หากเป็นไปได้

ฉ) ปริมาณเกลือน้อยกว่า ๕ กรัมต่อวัน” .

อาหารที่ดีต่อสุขภาพสำหรับทารกและเด็กเล็กคล้ายกับอาหารสำหรับผู้ใหญ่ แต่องค์ประกอบที่มีความสำคัญเช่นกัน คือ:

- ก) ทารกควรได้รับนมแม่ โดยเฉพาะในช่วง ๖ เดือนแรกของชีวิต
- ข) ทารกควรได้รับนมแม่อย่างต่อเนื่องจนถึงอายุ ๒ ปี หรือมากกว่านั้น
- ค) ทารกตั้งแต่อายุ ๖ เดือนควรได้รับอาหารที่เพียงพอ ปลอดภัย และมีสารอาหารครบถ้วน ประกอบกับนมแม่ และไม่ควรเติมเกลือและน้ำตาลลงในอาหารเสริม "

๓๓) สิทธิในการได้รับอาหารอย่างเพียงพอ “ชาย หญิง และเด็กทุกคน บุคคล หรือชุมชน สามารถเข้าถึงอาหาร ทั้งทางร่างกายและเศรษฐกิจตลอดเวลา เพื่อให้ได้อาหารที่เพียงพอหรือมีวิธีการจัดหาอาหารที่เหมาะสม”

๒. หลักการนำเสนอเพื่อการปรับแต่งหรือส่งเสริมระบบอาหารที่ยั่งยืน

๓๔) ระบบอาหารให้บริการและสนับสนุนวัตถุประสงค์หลายประการภายใน ๓ มิติของการพัฒนาที่ยั่งยืน ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ในขณะที่ระบบอาหารอาจแตกต่างกัน เป็นโอกาสที่สำคัญสำหรับนโยบาย สาธารณะ กลไก เครื่องมือ และการลงทุน ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาเป้าหมายของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนในปี ๒๐๓๐

๓๕) แนวทางโดยสมัครใจ รวมถึงหลักการชี้แนะที่ควรปฏิบัติตาม ช่วยในการเปลี่ยนแปลงหรือส่งเสริมระบบอาหารที่ยั่งยืน สนับสนุนอาหารสุขภาพการปรับปรุงโภชนาการ และส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน

๓๖) หลักการชี้แนะได้แก่:

- ก) **วิธีการแบบเป็นระบบ แบบองค์รวม และอ้างอิงตามข้อมูลเชิงประจักษ์** ส่งเสริมวิธีการแบบเป็นระบบแบบองค์รวม และอ้างอิงตามข้อมูลเชิงประจักษ์ที่พิจารณาจากระบบอาหารแบบองค์รวม มุ่งเพิ่มผลลัพธ์ให้มากที่สุดในทุกมิติการพัฒนาอย่างยั่งยืน และพิจารณาสาเหตุในทุกมิติของทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ
- ข) **นโยบายที่สอดคล้องและเฉพาะบริบท** มีส่วนร่วมในการกำหนดและดำเนินการตามนโยบายที่สอดคล้องและเฉพาะบริบท และการลงทุนที่เกี่ยวข้องอ้างอิงตามข้อมูลเชิงประจักษ์ ผ่านการดำเนินการประสานงานระหว่างผู้มีบทบาทที่แตกต่างกันในทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งในระดับนานาชาติ ระดับภูมิภาค ระดับชาติ และระดับย่อย
- ค) **คนและโลกที่มีสุขภาพดี** ส่งเสริมนโยบายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการดำรงชีวิต สุขภาพ และความเป็นอยู่ที่ดีของประชากร และส่งเสริมความยั่งยืนของการผลิตและการบริโภคอาหาร รวมถึงการปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศ
- ง) **ความเสมอภาคทางเพศและการส่งเสริมพลังผู้หญิง** ส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางเพศ และการส่งเสริมพลังผู้หญิงและเด็กผู้หญิง การเคารพสิทธิ และพิจารณาความสำคัญของการสร้างเงื่อนไขของการมีส่วนร่วมที่เข้มแข็งของผู้หญิงในการเปลี่ยนแปลงระบบอาหารที่สามารถปรับปรุงโภชนาการได้
- จ) **ความรู้และความตระหนักด้านโภชนาการ** เสริมสร้างความรู้ด้านโภชนาการในระดับบุคคลและชุมชน เพื่ออำนวยความสะดวกในการตัดสินใจของผู้ผลิต ผู้แปรรูปอาหาร และผู้บริโภค และเพื่อสนับสนุนทางเลือกของผลิตภัณฑ์อาหารเพื่อสุขภาพ

ฉ) การตระหนักถึงสิทธิในอาหาร ส่งเสริมให้เกิดการตระหนักอย่างจริงจังถึงสิทธิที่จะได้รับอาหารอย่างเพียงพอ ในบริบทของความมั่นคงด้านอาหารของประเทศ ผ่านระบบอาหารที่ยั่งยืน เป็นธรรม เข้าถึงได้ ยืดหยุ่น และมีความหลากหลาย

ช) การเพิ่มขีดความสามารถ เสริมสร้างขีดความสามารถของมนุษย์และสถาบัน โดยเฉพาะในกลุ่มนักโภชนาการ และนักระบบอาหาร เพื่อแก้ไขปัญหาทุพโภชนาการทุกรูปแบบ และขยายขอบเขตการครอบคลุมผลกระทบและความยั่งยืนของโภชนาการ

แนวทางโดยสมัครใจของระบบอาหารและโภชนาการ

ส่วนนี้จะแตกต่างจากส่วนอื่น ๆ ของร่างฯ เนื่องจากในส่วนที่ ๓ ของแนวทางโดยสมัครใจในระบบอาหารและโภชนาการจะรวมถึงข้อความอธิบายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแจ้งให้ทราบถึงการเตรียมการด้านเอกสาร โดยข้อความในส่วนนี้ไม่ได้แสดงถึงแนวทางโดยสมัครใจ แต่เป็นแนวคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับประเด็นและหัวข้อที่ต้องพิจารณาและหารือโดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของ CFS

๓๗) ในส่วนนี้ครอบคลุมขอบเขตที่เสนอของแนวทางโดยสมัครใจ สอดคล้องกับกรอบแนวคิดที่นำเสนอในรายงาน HLPE แนวทางโดยสมัครใจจะใช้ทั้ง ๓ องค์ประกอบของระบบอาหารเป็นจุดเริ่มต้นของนโยบายสำหรับการเปลี่ยนแปลงระบบอาหารไปสู่ภาวะโภชนาการที่ดีขึ้น โดยองค์ประกอบของระบบอาหารนั้น ได้แก่ ห่วงโซ่อุปทานอาหาร สภาพแวดล้อมอาหาร และพฤติกรรมผู้บริโภค

๓๘) สำหรับทั้ง ๓ องค์ประกอบของแนวทางโดยสมัครใจ จะพิจารณาประเภทของระบบอาหารที่ต่างกันไป โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษกับองค์ประกอบที่กำหนดโดย HLPE ทั้งนี้ ความท้าทายและโอกาสที่ระบบอาหารจะต้องเผชิญ รวมถึงผู้เกี่ยวข้องและพลวัตที่เกี่ยวข้อง จะได้รับการพิจารณา เพื่อช่วยเหลือผู้กำหนดนโยบายในการออกแบบนโยบายการลงทุนและการแทรกแซงที่เหมาะสมกับบริบท

๓๙) การกระจายตัวของนโยบายระหว่างภาคส่วนที่มีผลกระทบต่อระบบอาหารจะได้รับการพิจารณา เพื่อส่งเสริมความสอดคล้องกันมากขึ้นของนโยบาย

๔๐) คาดว่าคำแนะนำจะพิจารณาจากการชี้แนะที่เกี่ยวข้องตามแนวทางนโยบายอื่นๆ ของ CFS และหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนกับงานและหน้าที่ของหน่วยงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องอื่นๆ

๔๑) มีการพิจารณาปัจจัยและกรอบการปฏิบัติการเฉพาะในระหว่างการหารือระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของ CFS เพื่อดูศักยภาพในการปรับปรุงโภชนาการ ในระหว่างการพิจารณา หลายปัจจัยและกรอบการปฏิบัติการถูกเน้นเป็นพิเศษ ซึ่งถือได้ว่าเป็นแนวทางการปรับปรุงโภชนาการ ได้แก่ การกำกับดูแลที่โปร่งใสและรับผิดชอบของระบบอาหาร ความเท่าเทียมกันทางเพศ และการส่งเสริมพลังผู้หญิง การศึกษาด้านโภชนาการ ความปลอดภัยอาหาร การสูญเสียอาหารและขยะอาหาร การผลิตและการส่งเสริมอาหารที่หลากหลาย อาหารโรงเรียนที่ดีต่อสุขภาพ และโครงการการคุ้มครองทางสังคมต่อโภชนาการ ประสิทธิภาพของทั้งหมดขึ้นอยู่กับข้อกำหนดนโยบายเกี่ยวกับโภชนาการในทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ สำหรับบริบทด้านมนุษยธรรมอาจต้องใช้วิธีอื่นๆ

ส่วนที่ ๑ ห่วงโซ่อุปทานอาหาร

๔๒) การตัดสินใจของผู้เกี่ยวข้องในทุกขั้นตอนของห่วงโซ่อาหารมีผลต่อขั้นตอนอื่นๆ การแทรกแซงห่วงโซ่อาหารอาจส่งผลกระทบต่อความพร้อมใช้งาน ความสามารถในการจ่าย การเข้าถึงความปลอดภัย และการยอมรับอาหาร

ที่มีคุณค่าทางโภชนาการเพื่อสุขภาพ กิจกรรมตามห่วงโซ่อาหารสามารถส่งผลกระทบต่อคุณค่าทางโภชนาการของอาหาร โดยการเปลี่ยนความพร้อมใช้งานและการเข้าถึงสารอาหารหลักและสารอาหารรอง หรือระดับการบริโภค ส่วนผสมในอาหารที่เกี่ยวข้องกับโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง

๑. ระบบการผลิต

๔๓) ความหลากหลายของอาหารมีบทบาทสำคัญต่อการเลือกบริโภคอาหารของผู้บริโภค ระบบการผลิตที่หลากหลายและระบบการผลิตแบบบูรณาการในระดับที่แตกต่างกันมีแนวโน้มที่จะยืดหยุ่นต่อผลกระทบอย่างเฉียบพลันจากภายนอกแตกต่างกัน และมีส่วนช่วยในเรื่องคุณภาพและความหลากหลายของอาหาร ทั้งนี้จำเป็นต้องให้ความสนใจกับการลงทุนในระบบการผลิตอาหารที่ยั่งยืน และการวิจัยและพัฒนาด้วย โดยผลกระทบจากการเกษตรและระบบการผลิตอาหารที่มีต่อโภชนาการควรได้รับการพิจารณาในทั้ง ๓ มิติของการพัฒนาอย่างยั่งยืน ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

ของเขตนโยบาย

ก) รูปแบบการผลิตทางการเกษตรที่ยั่งยืนและอ่อนไหวต่อโภชนาการ

รูปแบบทางการเกษตรที่ส่งเสริมความหลากหลายของอาหารและสินค้าอาหารที่เกี่ยวข้องกับการบริโภคอย่างสุขภาพดี ปกป้องระบบนิเวศผ่านการลดการใช้ปัจจัยการผลิต ส่งเสริมการฟื้นฟูและการเกิดใหม่ของทรัพยากรธรรมชาติ และการพัฒนาแนวทางและนวัตกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สามารถนำไปสู่ความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ และสนับสนุนสุขภาพอนามัยสิ่งแวดล้อม

ข) นโยบายและกลยุทธ์ทางการเกษตร

นโยบายระดับชาติด้านการลงทุนสาธารณะ กลยุทธ์ และโครงการที่ยกระดับคุณค่าทางโภชนาการ รวมถึงผลลัพธ์ทางโภชนาการ สามารถช่วยปรับทิศทางระบบการผลิตทางการเกษตรไปสู่อาหารที่หลากหลายและมีคุณค่าทางโภชนาการ ซึ่งช่วยให้เกิดอาหารเพื่อสุขภาพขึ้น

ค) การส่งเสริมและการใช้ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน

การส่งเสริมการใช้ความหลากหลายของพันธุ์พืชและพันธุ์ปศุสัตว์ รวมถึงความหลากหลายทางชีวภาพในท้องถิ่น เพิ่มความยืดหยุ่นต่อผลกระทบอย่างเฉียบพลัน (เช่น ความร้อน ความแห้งแล้ง ศัตรูพืช และโรคติดเชื้อ) เพิ่มความหลากหลายของอาหาร และส่งเสริมการกระจายรายได้

ง) การใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของป่า สัตว์ป่า และทรัพยากรทางน้ำ

การส่งเสริมการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนของป่า สัตว์ป่า และทรัพยากรทางน้ำ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความหลากหลายทางชีวภาพในท้องถิ่นที่มีความสำคัญสูง เนื่องจากเป็นแหล่งอาหารและรายได้ที่สำคัญ อย่างไรก็ตาม มีความท้าทายหลายประการ รวมถึงการเก็บเกี่ยวมากเกินไป การปรับสภาพดินเพื่อการเกษตร ความยากลำบากในการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติและที่ดิน การสูญเสียความรู้ดั้งเดิม และขาดการบูรณาการระบบตลาด

จ) ความหลากหลายของทรัพยากรพันธุกรรม

ความหลากหลายของทรัพยากรพันธุกรรมสำหรับอาหารและการเกษตรมีบทบาทสำคัญในการตอบสนองต่อความต้องการอาหารขั้นพื้นฐานของมนุษย์และโภชนาการ และเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการบำรุงรักษาและเพิ่มประสิทธิภาพและความยืดหยุ่นของระบบการผลิต

ฉ) การเชื่อมโยงฟาร์มกับโรงเรียน

การเชื่อมโยงฟาร์มกับโรงเรียนเพื่อปรับปรุงการจัดหาอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการให้กับโรงเรียน และสร้างโอกาสและตลาดที่มั่นคงและคาดการณ์ได้สำหรับเกษตรกรในท้องถิ่น ความคิดริเริ่มนี้ส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกรในท้องถิ่นสู่ห่วงโซ่อุปทานอาหารของโรงเรียน ทั้งนี้ ความปลอดภัยของอาหารจะต้องปฏิบัติตามหลักสุขลักษณะในการแปรรูปและบรรจุภัณฑ์ ความคิดริเริ่มดังกล่าวสามารถมีส่วนร่วมในเชิงบวกกับการให้ความรู้ด้านโภชนาการของเด็กวัยเรียน รวมถึงสังคมวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกินและการบริโภค

ช) การดำรงชีวิตของผู้ผลิตที่เป็นสตรี

โดยทั่วไปผู้หญิงมีโอกาสในการเข้าถึงและเป็นผู้นำในด้านการเกษตรเพื่อการค่าน้อย ในขณะที่มีส่วนร่วมมากเกินไปในภาคคนอกระบบและงานที่ไม่ได้รับค่าตอบแทน ทั้งนี้ ความเป็นผู้นำในชุมชน การเป็นตัวแทนในกลุ่มผู้ผลิตและหน่วยงานที่มีอำนาจตัดสินใจการเข้าถึงและการควบคุมสินทรัพย์ที่มีประสิทธิผล รวมถึงทรัพยากรทางชีวฟิสิกส์และการรวมตัวทางการเงิน มีส่วนสำคัญต่อการแทรกแซงนโยบายเพื่อเพิ่มขีดความสามารถให้กับผู้ผลิตที่เป็นสตรี

ซ) การวิจัยการเกษตร นวัตกรรม และการพัฒนาอาหารเพื่อสุขภาพ

การลงทุนในการวิจัยและนวัตกรรม เพื่อการพัฒนาเชิงพาณิชย์ของอาหารและพืชที่มีสารอาหารมาก เช่น ผลไม้ ผัก พืชตระกูลถั่ว และพืชชีวภาพ สามารถนำไปสู่การปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตที่ทำให้สามารถเข้าถึงอาหารและโภชนาการที่ดีต่อสุขภาพได้ดียิ่งขึ้น และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมด้วย

ฌ) การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและวิธีลดความเสี่ยง

โลกกำลังประสบกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความแปรปรวนการเปลี่ยนแปลงทางฤดูกาล และความรุนแรงและความถี่ที่เพิ่มขึ้นของภัยพิบัติทางธรรมชาติ ที่มีผลกระทบอย่างมากต่อผลผลิตทางการเกษตรของภูมิภาคที่ดินผลผลิตของพืชป่าและสัตว์ มีความอุดมสมบูรณ์น้อย ซึ่งอาจส่งผลให้รายได้ลดลง ความยืดหยุ่นของสภาพภูมิอากาศลดลง และลดการเข้าถึงแหล่งอาหารที่มีสารอาหารเพียงพอ นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการลดความเสี่ยงที่เกิดขึ้นมีความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมกับการเกษตรและระบบการผลิตอาหาร นโยบายดังกล่าวสามารถสร้างประโยชน์และนำไปสู่ความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ โดยความสมดุลควรเกิดขึ้นและจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข

ญ) การดื้อยาต้านจุลชีพ

การเพิ่มขึ้นของการดื้อยาต้านจุลชีพ (Antimicrobial resistance: AMR) เป็นภัยคุกคามที่สำคัญต่อสุขภาพของมนุษย์และสัตว์ เป็นอันตรายต่อยารักษาโรคมนุษย์และสัตว์ และทำลายความปลอดภัยของอาหารและสิ่งแวดล้อม โดย

มีความจำเป็นต้องทำงานร่วมกันเพื่อลด AMR และมีนโยบายลด AMR จากมุมมองของระบบอาหาร รวมถึงการเพิ่มความตระหนักใน AMR และภัยคุกคามที่เกี่ยวข้องการพัฒนาความสามารถในการติดตาม AMR และการใช้สารต้านจุลชีพในอาหารและการเกษตร และเสริมสร้างธรรมาภิบาลและการปฏิบัติที่ดีในระบบอาหารและการเกษตร รวมถึงการใช้สารต้านจุลชีพที่เหมาะสมด้วย

ฎ) ความยืดหยุ่นของโซ่อุปทานอาหาร

ความพยายามในการปรับหรือเพิ่มความยืดหยุ่นของห่วงโซ่อุปทานอาหาร ที่มีต่อภัยคุกคาม เช่น ความขัดแย้งอันตรรายจากธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และความผันผวนของราคาอาหารโลก ควรรวมถึงการแทรกแซงที่มุ่งเสริมสร้างการเข้าถึงทางการเงิน ข้อมูลการพยากรณ์ที่ดี ที่ดิน และอาคารโครงสร้างพื้นฐาน ในทำนองเดียวกันการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ และการแทรกแซงการจัดการ ถือเป็นกุญแจสำคัญในการสร้างความยืดหยุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชุมชนที่มีความอ่อนไหว

๒ การจัดการ การเก็บรักษา และการกระจายสินค้า

๔๔) การจัดการ การเก็บรักษา และการกระจายสินค้า มีผลกระทบต่ออาหารและสุขภาพ น้ำสะอาดที่ไม่เพียงพอสำหรับการซักล้าง การขาดสุขลักษณะ และความไม่เพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกและเทคโนโลยี สามารถนำไปสู่การเน่าเสียของอาหารและการปนเปื้อน ซึ่งจะส่งผลเสียร้ายแรงต่อสุขภาพของผู้บริโภค ทั้งนี้ การจัดการ การเก็บรักษา และการกระจายสินค้าที่เหมาะสม เป็นกุญแจสำคัญของอาหารที่ปลอดภัย และมีคุณค่าทางโภชนาการที่มีคุณภาพดี และเข้าถึงผู้บริโภคจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม สิ่งอำนวยความสะดวกและการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดการ การจัดเก็บ และการกระจายสินค้า อาจไม่สามารถใช้ได้ในทุกพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่ชนบทที่ขาดระบบสาธารณสุขบุคคลพื้นฐานที่ดี

ขอบเขตของนโยบาย

ก) การสูญเสียอาหารและขยะอาหาร

การสูญเสียอาหารและขยะอาหารเป็นความท้าทายที่สำคัญ สาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการจัดการและการจัดเก็บที่ไม่เหมาะสม สภาพการขนส่ง และการขาดโครงสร้างพื้นฐาน กลยุทธ์ในการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาและเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพ สามารถส่งผลดีต่อระบบอาหาร โดยการปรับปรุงการเข้าถึงอาหารสด และอาหารที่เน่าเสียง่ายขึ้น เพิ่มอายุการเก็บรักษา และปรับปรุงความปลอดภัยของอาหาร

ข) ความปลอดภัยของอาหาร

ความปลอดภัยของอาหารเป็นส่วนสำคัญของระบบการจัดเก็บและการกระจายสินค้าในระบบอาหาร รวมถึงการจัดการ การเตรียมการ การจัดเก็บ และกระจายอาหาร เพื่อป้องกันการเจ็บป่วยที่เกิดจากอาหาร การแพร่กระจาย หรือการปนเปื้อนของสารพิษที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ (เช่น ไมโคท็อกซิน) นอกจากนี้ ยังรวมถึงการฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงานด้านอาหารและการปฏิบัติตามหลักทางวิทยาศาสตร์เพื่ออาหารที่ปลอดภัย และรักษาคุณค่าทางโภชนาการด้วย

๓ การประมวลผลและบรรจุภัณฑ์

๔๕) การแปรรูปอาหารและบรรจุภัณฑ์ที่เหมาะสม มีส่วนช่วยลดการปนเปื้อนของอาหาร การสูญเสียเชิงปริมาณ และคุณภาพ ขยะอาหาร และยืดอายุการเก็บรักษา โดยไม่ทำให้ความปลอดภัยของอาหารลดลง วิธีการและขอบเขตของการประมวลผลอาจมีผลต่อระดับที่สารอาหารและสารอื่นๆ ในห่วงโซ่อุปทาน การแทรกแซงเพื่อปรับปรุงกระบวนการแปรรูปอาหารและบรรจุภัณฑ์ควรพิจารณาการจัดหาอาหารที่ปลอดภัย การบำรุงรักษา หรือเพิ่มปริมาณสารอาหาร การลดปริมาณเกลือ น้ำตาล และไขมันทรานส์ การปรับปรุงคุณภาพอาหาร และการมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคไม่ติดต่อเรื้อรัง นอกจากนี้ เทคโนโลยีและนวัตกรรมมีบทบาทสำคัญ โดยการเสริมสร้างขีดความสามารถของผู้ประกอบการรายย่อยในการแปรรูปและบรรจุภัณฑ์ ช่วยจัดหาอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ เสริมสร้างสุขภาพ และการสร้างรายได้

ขอบเขตนโยบายที่เกี่ยวข้อง

ก) แนวทางปฏิบัติ และเทคโนโลยีในการป้องกันและเพิ่มคุณค่าทางโภชนาการในห่วงโซ่อาหาร นโยบาย โครงการ และวิธีการ สามารถนำมาใช้ในการเก็บรักษาหรือเพิ่มสารอาหารรองลงไปในการระหว่างแปรรูป (เช่น การตากแห้ง การหมัก การพาสเจอร์ไรซ์) หรือเพื่อหลีกเลี่ยงหรือจำกัดปริมาณส่วนผสมเฉพาะ (เช่น การปรับสูตรผลิตภัณฑ์)

ข) นโยบายและระเบียบการแปรรูปอาหาร

กฎระเบียบเฉพาะเพื่อกำจัดไขมันทรานส์ในอุตสาหกรรมอาหาร รวมถึงการเปลี่ยนแปลงสูตรผลิตภัณฑ์ และเป้าหมาย หรือมาตรฐานในการพัฒนาอาหารประเภทต่างๆ มีเป้าหมายเพื่อลดการบริโภคเกลือไขมันและน้ำตาล

๔ การค้าปลีกและตลาด

๔๖) การมีปฏิสัมพันธ์ในร้านค้าและตลาดส่งผลกระทบต่อระบบอาหารและสภาพแวดล้อมที่ผู้บริโภคตัดสินใจซื้ออาหาร โดยมีอิทธิพลสำคัญต่อพฤติกรรมผู้บริโภคและรูปแบบการบริโภคอาหาร ตลาดท้องถิ่นและตลาดดั้งเดิมเป็นแหล่งอาหารสำคัญที่มีคุณค่าทางโภชนาการ อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในภาคการเกษตรและระบบอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแพร่กระจายอย่างรวดเร็วของซูเปอร์มาร์เก็ตและอาหารฟาสต์ฟู้ด สะท้อนว่าผู้บริโภคจะได้รับผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายในราคาที่ต่ำกว่า แนวโน้มนี้เป็นโอกาสทางการตลาดและความท้าทายสำหรับเกษตรกรรายย่อย ในแง่ของการปฏิบัติตามข้อกำหนดและมาตรฐานการมีส่วนร่วมในระบบจัดซื้อจัดจ้างส่วนกลาง และการเข้าถึงการตัดสินใจเพื่อรับมือกับความไม่สมดุลของอำนาจ ทั้งนี้ ผลกระทบของปัจจัยการเปลี่ยนแปลง เช่น การค้าระหว่างประเทศ และแนวโน้มทางประชากร ควรได้รับการพิจารณาด้วย

ขอบเขตนโยบาย

ก) การช่วยเหลือรายย่อย

การขาดพื้นที่จัดเก็บที่เพียงพอ รวมถึงห้องเย็น ทำให้ผู้ผลิตรายย่อยขายสินค้าภายหลังจากเก็บเกี่ยวในเวลาไม่นาน และได้รับราคาต่ำ การขาดโครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่งและถนนทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยเข้าถึงตลาดได้ยาก

เทคโนโลยีสารสนเทศการฝึกอบรมและการเพิ่มขีดความสามารถมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มโอกาสของเกษตรกรในการนำเสนออาหารสดใหม่ที่ปลอดภัยและมีคุณค่าทางโภชนาการออกสู่ตลาด

ข) อุปทานของอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ

ควรมีการพัฒนานโยบายใหม่เพื่อส่งเสริมให้ผู้ค้าปลีกจัดหาอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการในราคาที่เหมาะสม และจัดหาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นโดยเฉพาะจากผู้ถือหุ้นรายย่อยในราคาที่คุ้มค่า และนำมาซึ่งผลกระทบเชิงบวกในแง่ของรูปแบบการบริโภคอาหาร ในขณะเดียวกันเกษตรกรท้องถิ่นควรได้รับการสนับสนุนเพื่อพัฒนาสินค้าให้ได้ตามมาตรฐานความปลอดภัยและ/หรือคุณภาพที่สามารถทำให้เกษตรกรสามารถเข้าถึงตลาดที่กว้างขึ้นและได้ผลกำไรที่สูงขึ้น และนโยบายควรพิจารณาการจำกัดตลาดของผลิตภัณฑ์ที่มีไขมัน น้ำตาล และเกลือสูง

ส่วนที่ ๒ - สภาพแวดล้อมของอาหาร

๔๗) สภาพแวดล้อมทางอาหาร ประกอบด้วยจุดเข้าถึงอาหาร คือ พื้นที่ทางกายภาพที่มีอาหารและสามารถเข้าถึงได้ โครงสร้างพื้นฐานที่ทำให้เข้าถึงพื้นที่เหล่านี้ ความสามารถในการจ่าย และราคาของอาหาร การโฆษณา การตลาด และคุณภาพและความปลอดภัยของอาหาร รวมถึงการยี่ห้อสินค้าและฉลาก สภาพแวดล้อมของอาหารเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงระหว่างอุปสงค์และอุปทานของอาหารที่ผู้เกี่ยวข้องสามารถรวมตัวกัน เพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น ทั้งด้านการเข้าถึงอาหาร โภชนาการ ความปลอดภัย และการบริโภคอย่างยั่งยืน เพื่อสุขภาพที่ดี สำหรับภาคเอกชน ผู้บริโภค และเกษตรกร มีบทบาทที่สำคัญในด้านการสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงสู่สภาพแวดล้อมอาหารที่ดีต่อสุขภาพและยั่งยืนมากขึ้น

๑. ความพร้อมและการเข้าถึงทางกายภาพ

๔๘) สภาพภูมิอากาศและสภาพทางภูมิศาสตร์ที่ไม่เอื้ออำนวย ความหนาแน่นของจุดเข้าถึงอาหารน้อย หรือความจำกัดในการเข้าถึงอาหารที่มีคุณค่า การขาดโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม การสูญเสียอาหารและขยะอาหาร ความขัดแย้งและวิกฤตการณ์ด้านมนุษยธรรมทุกรูปแบบ การอพยพและผลกระทบ และสภาพอากาศรุนแรง ส่งผลกระทบทางลบต่อความหลากหลายและคุณภาพทางโภชนาการอาหารที่มีอยู่ในร่างกาย การเลือกซื้อ และบริโภคได้

ขอบเขตนโยบาย

ก) พื้นที่ขาดแคลนอาหารและพื้นที่มีอาหารเหลือ

นโยบายโครงสร้างพื้นฐานและการวางแผนเชิงพื้นที่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตเมือง สามารถป้องกันการแพร่กระจายของพื้นที่ขาดแคลนอาหารและพื้นที่มีอาหารเหลือ และส่งเสริมความพร้อมของร้านค้าที่มีอาหารที่ดีต่อสุขภาพ

ข) การจัดซื้ออาหารสาธารณะ

การร่วมมือของมาตรฐานโภชนาการกับการจัดหาอาหารสำหรับที่สาธารณะ เช่น โรงเรียน โรงพยาบาล สถานที่ทำงาน และองค์กรภาครัฐ สามารถสนับสนุนอาหารเพื่อสุขภาพได้ นโยบายการจัดหาอาหารควรสร้างความมั่นใจ

ในการจัดหาอาหารคุณภาพสูงและปลอดภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชนบท และนโยบายเหล่านี้ควรส่งผลต่อการผลิตอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ ด้วยการจัดหาแหล่งอาหารที่เชื่อถือได้สำหรับผู้ผลิตและธุรกิจในท้องถิ่น

ค) ความช่วยเหลือด้านอาหารอย่างเป็นระบบ

ความช่วยเหลือด้านอาหารอย่างเป็นระบบ รวมกับการตอบสนองฉุกเฉินต่อกลยุทธ์ด้านโภชนาการระยะยาว เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนและระบบอาหารที่ยืดหยุ่น การเพิ่มประโยชน์ด้านมนุษยธรรม เพื่อเติมช่องว่างอย่างเป็นระบบ และปรับปรุงการกำหนดเป้าหมายด้านโภชนาการ และจัดลำดับความสำคัญของเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของนโยบายการพัฒนาระยะยาว สามารถช่วยลดความเสี่ยงและผลกระทบ เพิ่มผลผลิตอาหาร และเสริมสร้างความยืดหยุ่นต่อภัยพิบัติทางธรรมชาติและภัยพิบัติจากน้ำมือมนุษย์

๒. การเข้าถึงทางเศรษฐกิจ

๕๙) สำหรับประชากรหลายกลุ่มโดยเฉพาะกลุ่มที่มีรายได้น้อย การเข้าถึงโภชนาการที่ดีและหลากหลายเป็นประเด็นสำคัญและมีผลกระทบต่อรูปแบบการบริโภค ประเด็นนี้จะมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น หากราคาของอาหารเพิ่มขึ้น และสะท้อนต้นทุนที่แท้จริงของการผลิต รวมถึงต้นทุนทางสิ่งแวดล้อมและสังคม

๕๐) ควรมีการดำเนินการเพื่อให้ประชากรทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงอาหารที่มีโภชนาการ โครงการปกป้องทางสังคมที่มีเป้าหมายเพื่อแก้ไขความไม่มั่นคงทางอาหารและโภชนาการที่เปราะบางของกลุ่มประชากรที่มีรายได้น้อย ซึ่งสนับสนุนอาหารที่ดีและโภชนาการ สุขภาพ และความเป็นอยู่ที่ดี นอกจากนี้ ควรเพิ่มความตระหนักถึงต้นทุนที่เพิ่มขึ้นของอาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพ

ขอบเขตนโยบาย

ก) นโยบายการค้าที่คำนึงถึงโภชนาการ

ปฏิญญาโรม (The Rome Declaration of ICN) ระบุว่าการค้าเป็นองค์ประกอบสำคัญในการบรรลุความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการ นอกจากนี้ ยังระบุว่านโยบายการค้าจะต้องเอื้อต่อการส่งเสริมความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการสำหรับทุกคน นโยบายการค้าสามารถส่งผลทั้งด้านบวกและด้านลบต่อโภชนาการ การเสริมสร้างความสอดคล้องระหว่างนโยบายการค้าและนโยบายโภชนาการจึงเป็นสิ่งจำเป็น

ข) นโยบายการคลังและการกำหนดราคา

มาตรการ เช่น ภาษี สามารถควบคุมราคาสินค้าโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ทางสิ่งแวดล้อมและสังคมเพื่อการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน เพื่อสุขภาพที่ดี โดยมาตรการเหล่านี้ขึ้นอยู่กับประเภทของระบบอาหาร บริบทระดับประเทศ และระดับท้องถิ่น รวมถึงผลกระทบอื่นๆ ด้วย

ค) โครงการคุ้มครองทางสังคมที่นำไปสู่ผลลัพธ์ทางโภชนาการที่ดีขึ้น

การสนับสนุนกลุ่มที่มีรายได้น้อยในรูปแบบของเงินสดหรือการถ่ายโอนอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้หญิงและเด็ก เพื่อปกป้องคุณค่าทางโภชนาการของมารดา ทารก และเด็กเล็ก เป็นวิธีที่พิสูจน์แล้วว่าช่วยปรับปรุงผลลัพธ์ด้านสุขภาพและโภชนาการในทิศทางที่เป็นบวก

ง) ขยะอาหาร

ตามลำดับความสำคัญและข้อบังคับของประเทศ ภายใต้ระบบ “การปราศจากขยะอาหาร” ภาวะทุพโภชนาการและการแจกจ่ายอาหารที่ปลอดภัยและมีคุณค่าให้กับประชาชน

๓. การส่งเสริมและการโฆษณา

๕๑) การส่งเสริม การโฆษณา และการสนับสนุน มีอิทธิพลโดยตรงต่อความพึงพอใจของผู้บริโภค พฤติกรรมการซื้อ รูปแบบการบริโภค และความรู้ด้านโภชนาการของประชากร และต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษกับเด็ก เนื่องจากเด็กมีความอ่อนไหวต่ออิทธิพลของการตลาดและการโฆษณาอาหาร การตลาดที่ไม่เหมาะสมของสารทดแทนนมแม่และอาหารสำหรับเด็กและทารกบางชนิด ส่งผลเสียต่อการให้อาหารทารกและเด็กเล็ก ควรมีมาตรการกำกับดูแลเพื่อจำกัดการตลาดของอาหารและเครื่องดื่มสำหรับเด็ก เพื่อส่งเสริมอาหารสุขภาพ

ขอบเขตนโยบาย

ก) โฆษณาและการตลาด

เด็กและวัยรุ่นต้องการการปกป้องและความสนใจเป็นพิเศษ เช่น การดำเนินการตาม The International Code of Marketing of Breast-milk Substitutes และมติตามข้อเสนอแนะของ WHO เกี่ยวกับการตลาดของอาหารและเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์สำหรับเด็ก นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมของอาหารในโรงเรียนสามารถปรับปรุงได้ด้วยการจำกัดการขายและการตลาดของอาหารและเครื่องดื่มที่มีคุณค่าทางโภชนาการน้อย และมาตรการทางเลือก เพื่อส่งเสริมการมีสุขภาพดีและกระตุ้นพฤติกรรมกินที่ดีต่อสุขภาพ

ข) ความโปร่งใสของข้อมูลบนฉลาก

การติดฉลากโภชนาการบนบรรจุภัณฑ์อาหาร (เช่น ด้านหน้าของบรรจุภัณฑ์) ด้วยความสมัครใจหรือตามข้อบังคับ เป็นเครื่องมือหนึ่งในการแจ้งให้ผู้บริโภคทราบ กำหนดรูปแบบพฤติกรรม และกระตุ้นผู้ผลิตให้ปฏิรูปผลิตภัณฑ์ ซึ่งการส่งเสริมด้านการศึกษาและโภชนาการมีความสำคัญที่จะทำให้ผู้บริโภคเข้าใจฉลาก ความถูกต้อง โปร่งใส และเข้าใจง่าย

๔. คุณภาพอาหารและความปลอดภัย

๕๒) คุณภาพอาหารสามารถอธิบายคุณสมบัติทางกายภาพเคมีและคุณลักษณะของอาหาร อ้างอิงถึงองค์ประกอบและอาจรวมถึงวิธีการผลิต การจัดเก็บและการแปรรูปอาหาร ความปลอดภัยของอาหาร หมายถึง อันตรายที่อาจปนเปื้อนอาหารผ่านสารกำจัดศัตรูพืช ยาต้านจุลชีพ สารเคมี และวัตถุเจือปนอาหารที่ไม่ปลอดภัย แบคทีเรีย ไวรัส และปรสิต และวิธีปฏิบัติทางการเกษตรบางลักษณะ

๕๓) ความพยายามที่ไม่เพียงพอในการส่งเสริมกฎ ระเบียบ และการควบคุมคุณภาพอาหารและความปลอดภัย ส่งผลเสียต่อรูปแบบการบริโภค และมีผลกระทบต่อสุขภาพและโภชนาการของผู้บริโภค

ขอบเขตนโยบาย

ก) ความปลอดภัยของอาหารและการตรวจสอบย้อนกลับ

ความสามารถในการติดตามอาหารในทุกขั้นตอนของการผลิต การแปรรูปการถนอม เก็บรักษา และการจัดจำหน่าย ช่วยให้สามารถตรวจสอบการกระบวนการผลิตอาหาร เชื่อมโยงผู้ผลิตกับผู้บริโภค และอำนวยความสะดวก ในการเรียกคืนและควบคุมอาหารที่ไม่ปลอดภัย การปรับปรุงการเก็บรักษาอาหารเป็นอีกวิธีที่มีประสิทธิภาพ ในการเพิ่มความปลอดภัยและคุณภาพของอาหาร โดยสถาบันและนโยบายที่เข้มแข็งเป็นกุญแจสำคัญ ในการปรับปรุงระบบการขนส่งและคลังสินค้าแบบควบคุมอุณหภูมิ (Cold chain logistics) และความมั่นคงทาง พลังงาน

ข) การปรับปรุงคุณภาพอาหาร

การปรับโครงสร้างผลิตภัณฑ์และนโยบายสำหรับการปรับปรุงองค์ประกอบของอาหาร สามารถปรับปรุงคุณภาพ ทางโภชนาการ การเติมสารอาหารเป็นการแทรกแซงที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันการขาดสารอาหาร และ มีส่วนร่วมในการปรับปรุงผลลัพธ์ด้านสุขภาพในบริบทเฉพาะ

ตอนที่ ๓ - พฤติกรรมผู้บริโภค

๕๔) พฤติกรรมผู้บริโภคได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายประการ รวมถึงข้อมูลประชากร วิถีชีวิต ความชอบส่วนตัว ความรู้ ทัศนคติ ทักษะ ค่านิยม การตลาด สภาพแวดล้อมทางสังคม ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ และกำลังซื้อ ของผู้บริโภค พฤติกรรมผู้บริโภคมีอิทธิพลที่สำคัญต่อห่วงโซ่อาหารและสภาพแวดล้อมของอาหาร การเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมของผู้บริโภคสามารถนำไปสู่ระบบอาหารที่ยั่งยืนยิ่งขึ้น ซึ่งช่วยเพิ่มความมั่นคงด้านอาหารโภชนาการ และสุขภาพ

๑ การศึกษาและข้อมูลเกี่ยวกับอาหารและโภชนาการ

๕๕) การให้ความรู้และข้อมูลด้านอาหารและโภชนาการ รวมถึงที่มาของอาหาร ส่วนประกอบ กระบวนการผลิต และการเตรียมอาหาร มีจุดประสงค์เพื่อกระตุ้นการวิเคราะห์และพัฒนาทักษะในการเลือกอาหารและมาตรฐานที่ เกี่ยวข้องเพื่อมุ่งสู่อาหารเพื่อสุขภาพ การให้ความรู้ด้านโภชนาการและการรู้หนังสือมีบทบาทสำคัญในการเพิ่ม การยอมรับอาหารที่มีคุณค่าและปลอดภัย และการมีส่วนร่วมในการลดปริมาณอาหารต้องห้าม และต้องมุ่งเน้นไป ที่เด็กวัยเรียน เยาวชน ผู้หญิงและเด็กในกลุ่มเปราะบาง การกำหนดให้ผู้ทำงานด้านการดูแลสุขภาพและ ผู้ที่เกี่ยวข้องฝึกอบรมด้านโภชนาการก็มีความสำคัญเช่นกัน

ขอบเขตนโยบาย

ก) การสื่อสารเพื่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและพฤติกรรม

การสื่อสารเพื่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและพฤติกรรม (Social and behaviour change communication: SBCC) เป็นการใช้การสื่อสารเพื่อส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น โดยสนับสนุนทัศนคติและการปฏิบัติในเชิงบวก SBCC ส่งข้อความผ่านช่องทางการสื่อสารที่หลากหลายเพื่อเข้าถึงสังคมในหลายระดับ เพื่อกระตุ้นการมีส่วนร่วมของชุมชน พฤติกรรม บรรทัดฐาน และความต้องการทางสังคม

ข) แนวทางการบริโภคอาหารของชาติ

แนวทางการบริโภคอาหารของชาติเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญและเป็นแนวทางสำหรับผู้บริโภค ผู้ผลิต และผู้กำหนดนโยบาย โดยให้คำแนะนำบนพื้นฐานของข้อมูลอ้างอิงล่าสุดเกี่ยวกับองค์ประกอบของอาหารเพื่อสุขภาพที่ปรับให้เข้ากับบริบทของประเทศและอาหารที่มีอยู่ ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้กำหนดนโยบายในหลายภาคส่วน (เช่น เพื่อส่งเสริมการลงทุนเพิ่มเติม เพื่อสุขภาพที่ดีขึ้น และความหลากหลายของผลิตภัณฑ์ เป็นต้น)

ค) การศึกษาด้านโภชนาการ

การศึกษาด้านอาหารและโภชนาการในโรงเรียน ชุมชน และมหาวิทยาลัย ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจของผู้บริโภค เกษตรกร และผู้แปรรูปอาหาร ในเรื่องคุณค่าทางโภชนาการจากแหล่งอาหารที่หลากหลาย การเตรียมอาหาร และอำนาจของผู้บริโภคในการเลือกรับประทานอาหารและโภชนาการที่ดี การให้ความรู้ด้านโภชนาการยังเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการอื่นๆ เช่น การดูแลสุขภาพแม่-ลูก และโรงเรียนสามารถให้ข้อมูลและคำแนะนำเกี่ยวกับอาหารเพื่อสุขภาพ (และยั่งยืน) รวมถึงการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ การให้ความรู้ด้านโภชนาการแก่วัยรุ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กผู้หญิงเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญ เนื่องจากจะช่วยปรับปรุงสถานะทางโภชนาการของวัยรุ่น พฤติกรรมทางโภชนาการ และสุขภาพของประชากรเมื่ออายุเพิ่มขึ้น รวมถึงลูกๆ ของพวกเขาในอนาคต ซึ่งจะส่งผลทางบวกต่อการลดภาวะทุพโภชนาการ

๒บรรทัดฐานทางสังคม ค่านิยม และประเพณี

๕๖) ความสามารถในการซื้ออาหาร ความสะดวกสบาย และความปรารถนาเป็นผลมาจากคุณภาพของอาหาร และได้รับอิทธิพลจากบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับอาหารและการตลาดโดยรอบด้วย

ขอบเขตนโยบาย

ก) การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการบริโภคอาหาร

รูปแบบการบริโภคอาหารทั่วโลกกำลังเปลี่ยนแปลง และส่งผลกระทบต่อผู้คนในทุกส่วนของโลก รวมถึงส่งผลกระทบต่อโภชนาการต่อสุขภาพ สิ่งแวดล้อม และผลทางสังคมและเศรษฐกิจ ทั้งในด้านบวกและด้านลบ ความเป็นเมืองเป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญของการเปลี่ยนแปลงด้านอาหารและการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต

ข) วัฒนธรรมอาหารดั้งเดิม

การคงรักษาวัฒนธรรมอาหารที่หลากหลายเป็นวิธีหนึ่งในการปกป้องอาหารและความรู้ดั้งเดิมจากระบบการผลิตที่หลากหลาย นอกจากนี้ยังช่วยรักษาความหลากหลายและเอกลักษณ์ของประชากร กระตุ้นเศรษฐกิจในท้องถิ่น และการทำการเกษตรในท้องถิ่นเพื่ออาหารที่ดีต่อสุขภาพ

การนำไปใช้และการตรวจสอบการใช้งานและการประยุกต์ใช้แนวทางโดยสมัครใจ

๕๗) ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของ CFS ทั้งหมดสนับสนุนให้มีการส่งเสริมในทุกระดับ ทั้งภายในเขตของตนและความร่วมมือกับโครงการอื่นที่เกี่ยวข้องการเผยแพร่ การใช้ และการประยุกต์ใช้แนวทางโดยสมัครใจ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาและการดำเนินการตามนโยบายระดับชาติ โครงการ และแผนการลงทุนในทุกภาคส่วน เพื่อจัดการกับความท้าทายหลายประการของภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ

๕๘) การพัฒนาความร่วมมือกับหน่วยงานเฉพาะด้านและองค์กรระดับภูมิภาค สามารถสนับสนุนความพยายามของรัฐในการดำเนินการตามแนวทางโดยสมัครใจ การสนับสนุนดังกล่าวอาจรวมถึงความร่วมมือทางเทคนิค ความช่วยเหลือทางการเงิน การพัฒนาศักยภาพของสถาบัน การแบ่งปันความรู้และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และความช่วยเหลือในการพัฒนานโยบายระดับชาติ

๕๙) CFS ควรจัดเวทีเพื่อให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดที่เกี่ยวข้องได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ และนำแนวทางโดยสมัครใจและประเมินผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการไปใช้ ภายใต้ความตั้งใจในการสนับสนุนประเทศต่างๆ ในการทำพันธสัญญาของ SMART และบรรลุวัตถุประสงค์ด้านโภชนาการในบริบทของ The UN Decade of Action on Nutrition ค.ศ.๒๐๑๖-๒๐๒๕ และวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี ค.ศ. ๒๐๓๐

๖๐) ความพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายโภชนาการระดับโลกทั้งหก (the six Global Nutrition Targets ๒๐๒๕) ที่ได้รับการรับรองจาก WHA ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ และเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับ NCD ซึ่งมุ่งเป้าสู่ทศวรรษแห่งโภชนาการ และส่งผลต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในปี ค.ศ. ๒๐๓๐

๖๑) ควรมีการจัดตั้งหรือเสริมสร้างความเข้มแข็งของรูปแบบที่ประกอบด้วยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายส่วน ความร่วมมือ และกรอบการทำงานในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับภูมิภาค และหลายภาคส่วน ซึ่งองค์ประกอบสำคัญที่มีส่วนช่วยในการปรับโครงสร้างและส่งเสริมระบบอาหารที่ยั่งยืน และให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อหุ้นส่วนความร่วมมือ และเวทีหารือส่งเสริมความพยายามของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายรายในการปรับปรุงโภชนาการในระดับประเทศที่มีอยู่แล้ว เช่น โครงการพัฒนาด้านโภชนาการ (The Scaling Up Nutrition: SUN) และการดำเนินงานควรพัฒนาขีดความสามารถของพันธมิตรในการออกแบบ การจัดการ และการเข้าร่วมในพันธมิตร เพื่อความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และส่งเสริมการกำกับดูแลที่ดี เพื่อให้มั่นใจว่าจะได้ผลลัพธ์ที่มีประสิทธิภาพ

๖๒) การส่งเสริมการสร้างพันธมิตรระหว่างประเทศ เพื่อสนับสนุนความพยายามในหัวข้อเฉพาะที่เชื่อมโยงกับการดำเนินงานของทศวรรษแห่งโภชนาการ โดยการสนับสนุนให้มีการจัดทำนโยบายและกฎหมาย เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความสำเร็จ ประสบการณ์ และบทเรียนที่ได้เรียนรู้และให้การสนับสนุนซึ่งกันและกัน เพื่อผลสัมฤทธิ์ที่ดี